

Sygn. akt V KK 328/20

POSTANOWIENIE

Dnia 19 marca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Igor Zgoliński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 19 marca 2021 r.
sprawy **D. D.**,
skazanej z art. 156 § 1 k.k. i in.,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...),
z dnia 5 grudnia 2019 r., sygn. akt II AKa (...),
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w S.,
z dnia 11 czerwca 2019r., sygn. akt III K (...),

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K.,
Kancelaria Adwokacka w S., kwotę 442,80 (czterysta
czterdzieści dwa osiemdziesiąt) zł, w tym 23% VAT, z tytułu
sporządzenia i wniesienia kasacji z urzędu;**
- 3. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 11 czerwca 2019 r., sygn. akt III K (...), Sąd Okręgowy w S. uznał oskarżoną D. D. za winną tego, że w dniu 26 lutego 2018 r. około godz. 00:30 w C. ul. P. usiłowała spowodować ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci pozbawienia P. D. zdolności płodzenia w ten sposób, że przy użyciu noża

kuchennego spowodowała ranę ciętą penisa pokrzywdzonego, lecz zamierzonego celu nie osiągnęła z uwagi na niewłaściwe narzędzie, którego użyła, czym spowodowała obrażenia w postaci powierzchniowej rany ciętej z przecięciem całej grubości skóry grzbietu prącia u jego nasady, a nadto dwukrotnie uderzyła pokrzywdzonego obuchem siekiery w okolice karku i w okolice lędźwiowe, czym spowodowała uszkodzenia ciała w postaci powierzchniowej rany tłuczono-dartej przechodzącej w linijne przecięcie skóry w okolicy piersiowo-lędźwiowej lewej oraz w postaci zasilenia w okolicy karku, naruszając w ten sposób funkcje ciała na okres nieprzekraczający 7 dni, tj. popełnienia czynu z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 156 § 1 pkt 1 kk w zb. z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to przestępstwo na podstawie art. 14 § k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. przy zastosowaniu art. 60 § 2 k.k. wymierzył jej karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 41 a § 1 i 4 k.k. orzekł zakaz kontaktowania się i zbliżania do P. D. na odległość mniejszą niż 10 metrów na okres 5 lat; na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonej przepadek przedmiotów czynności sprawczej; na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. orzekł w przedmiocie pozostałych dowodów rzeczowych; na podstawie art. 63 § 1 k.k. dokonał stosownych zaliczeń na poczet kary pozbawienia wolności; orzekł w przedmiocie kosztów procesu.

Od tego wyroku apelacje wnieśli prokurator oraz obrońca oskarżonej.

Prokurator zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść polegający na przyjęciu, że zaistniał szczególnie uzasadniony wypadek, kiedy nawet najniższa kara przewidziana za przestępstwo byłaby niewspółmiernie surowa z uwagi na takie okoliczności jak niekaralność oskarżonej, spowodowanie u niej lekkich obrażeń ciała u pokrzywdzonego, stosowanie w przeszłości wobec niej przez pokrzywdzonego przemocy, podczas gdy okoliczności przedmiotowo – podmiotowe czynu przypisanego oskarżonej nie pozwalają na przyjęcie istnienia szczególnie uzasadnionego wypadku, a co za tym idzie zastosowanie instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary z art. 60 § 2 k.k.

Podnosząc powyższy zarzut prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wyeliminowanie z podstawy wymiaru kary powyższego przepisu i wymierzenie oskarżonej kary 4 lat pozbawienia wolności.

Obrońca oskarżonej zarzucił obrazę przepisów postępowania tj. art. 4, 5 § 2, 7 k.p.k., wnosząc o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej od zarzucanego jej czynu ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 5 grudnia 2019 r., sygn. II AKa (...), zaskarżony wyrok został zmieniony w ten sposób, że z podstawy wymiaru kary wyeliminowany został art. 60 § 2 k.k. a wymierzona oskarżonej kara pozbawienia wolności została podwyższona do lat 3; w pozostałym zakresie wyrok został utrzymany w mocy; orzeczono w przedmiocie kosztów obrony z urzędu oraz kosztów sądowych.

Od powyższego wyroku obrońca skazanej wniósł kasację, w której zarzucił rażące naruszenie przepisów postępowania i prawa materialnego, które miało wpływ na treść wyroku, tj.:

1. obrazę art. 433 § 2 w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., polegającą na uchybieniu prawidłowej kontroli odwoławczej poprzez niewystarczające rozważenie zawartych w apelacji obrońcy zarzutów odwoławczych oraz niewystarczające uzasadnienie zmiany rozstrzygnięcia;
2. obrazę art. 438 pkt 3 k.p.k. polegającą na zmianie wyroku wydanego przez Sąd I instancji poprzez wyeliminowanie z podstawy prawnej wymiaru kary przepisu art. 60 § 2 k.k. i podwyższenie wysokości kary do 3 lat pozbawienia wolności wskutek nieuprawnionego uznania, że Sąd I instancji dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, podczas gdy Sąd I instancji poczynił prawidłowe i wyczerpujące ustalenia faktyczne w tym przedmiocie;
3. obrazę art. 60 § 2 k.k. poprzez wyeliminowanie tego przepisu z dotychczasowego rozstrzygnięcia pomimo zajścia szczególnie uzasadnionego wypadku, kiedy nawet najniższa kara przewidziana za przestępstwo byłaby niewspółmiernie surowa.

Na podstawie powyższych zarzutów autor kasacji sformułował wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w (...) do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja była oczywiście bezzasadna. Chybione było twierdzenie o naruszeniu ustawowych standardów kontroli odwoławczej (art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k.), ponieważ żaden z zarzutów apelacyjnych nie został w ramach tej kontroli zignorowany bądź zbadany w sposób nierzetelny, w stopniu implikującym wystąpienie rażącego i mogącego mieć istotny wpływ na treść orzeczenia uchybienia powyższym przepisom (art. 523 § 1 k.p.k.). Do wszystkich zarzutów apelacyjnych Sąd II instancji ustosunkował się w uzasadnieniu pisemnych motywów, wskazując powody, dla których nie uwzględnił stanowiska zaprezentowanego przez obrońcę oskarżonej. Wbrew twierdzeniu skarżącego ekonomia procesowa podyktowana wymaganiami co do formy uzasadnienia (art. 99a k.p.k.) nie wpłynęła na jego treść w sposób uchybiający powyższym regułom procesowym. Nieskuteczne okazały się zatem ogólne wywody kasacji, formułujące istotę uzasadnienia i przewidziane prawem wymogi jakie musi ono spełniać, a także rozważania czynione w aspekcie brzmienia art. 537a k.p.k., skoro nie mogły stanowić uzasadnienia dla postawionego zarzutu. Dyskwalifikuje je lektura motywów zaskarżonego wyroku. Sądy miały na względzie podnoszony przez obronę argument o toczącym się postępowaniu przygotowawczym w sprawie zgwałcenia oskarżonej i kwestię tę, dysponując na gruncie niniejszej sprawy odpowiednim materiałem dowodowym, stosownie oceniły. Co więcej, ocena ta pozostawała zgodna z art. 8 § 2 oraz 7 k.p.k. Zauważyć trzeba, że rozbieżne wersje składane przez P. i D. D. w tej materii były przedmiotem wnikliwej analizy, dokonanej już na etapie merytorycznego rozpoznania sprawy (uzasadnienie s. 10-11), a rozważania poczynione w postępowaniu odwoławczym tylko je dopełniły. Dopiero w tak kompleksowym ujęciu należało ocenić to, czy istniały dostateczne podstawy do wydania orzeczenia skazującego, w czym obrońca upatruje - całkowicie bezzasadnie - naruszenia reguł procesowych i standardów

konstytucyjnych. Przypomnieć należy, że uzasadnienie sądu odwoławczego jest wprost zależne od jakości i stopnia rozbudowania motywów kontrolowanego wyroku i nie ma na celu powtarzania całości przytoczonej tam argumentacji.

Rację trzeba przyznać oskarżycielowi publicznemu, że dwa kolejne zarzuty kasacji, pomimo wskazania naruszenia konkretnych przepisów prawa procesowego i materialnego, sprowadzały się w istocie do negowania ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd odwoławczy na gruncie art. 60 § 2 k.k. (zgoła odmiennie od tych, które stanowiły podstawę wyroku pierwszoinstancyjnego). Nie spełniły one tym samym kryterium określonego w art. 523 § 1 k.p.k. Skarżący poza brakiem akceptacji dla tychże ustaleń i prezentowaniem odmiennej w stosunku do nich optyki nie wykazał, by doszło na tym polu do określonego w powyższym przepisie „kasacyjnego” naruszenia reguł swobodnego uznania sędziowskiego (art. 7 k.p.k.). Należało więc podzielić wyrażone w pisemnej odpowiedzi na kasację stanowisko co do oczywistej bezzasadności zarzutu. Przypomnieć jedynie warto, że dokonywanie oceny okoliczności istotnych z punktu widzenia nadzwyczajnego złagodzenia kary określonego w § 2 art. 60 k.k. (instytucji fakultatywnej) nie może skutkować, jak miało to miejsce w rozpoznawanej kasacji, formułowaniem zarzutu naruszenia prawa materialnego (zob. np. postanowienie SN z dnia 9 października 2020 r., sygn. II KK 256/20, LEX nr 3080086).

Implikacją zaprezentowanej powyżej oceny zarzutów kasacyjnych, wobec niestwierdzenia podstaw określonych w art. 536 k.p.k., było oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej, zgodnie z art. 535 § 3 k.p.k. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 637a w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.